

архаты, нѣ была припозната за самостоятеленъ членъ на Вселенскѣ-тѣ цркви, и имала свое пълно иерархическо управление. Миръ-тъ въ православнѣ-тѣ цркви бѣлъ обезпеченъ.

Заедно съ това, Византийска-та дръжава ся съгласила и на доста важны гражданскы устѣжкы. Сговора, што сключилъ Суреубулъ и го подписалъ царь Петръ, бѣлъ доста добъръ за Българинѣ, най-много за прѣдѣлы-ты. Царь Симеонъ, както видѣхме бѣлъ призелъ Одринъ и всичкѣ Тракиѣ до стѣны-ты на Цариградъ. Той, кога ся-мирилъ съ Романа, врьнѣлъ на Византийци-ты Одринъ и южны-ты крайнины на Тракиѣ; нѣ сѣверна-та ѣ часть, сир. земи-ты отъ напрѣдныи българскыи прѣдѣлъ до Доспатъ и по горне-то течение на Марицѣ, си останѣли пакъ българскы. Освѣнъ това византийскыи царь ся-обвръзалъ, както напрѣдъ, да дава даване на Българе-ты.

Така царь Петръ и ръководитель-тъ му Суреубулъ основали политикѣ-тѣ си на принаемство съ Византиѣ. Затова страшно ся-наежили на тѣхъ сѣшти-ты Българе, сподвижници на великыи Симеона, и зели да ся вдигатъ възъ Петра. Най-напрѣдъ ся-вдигнѣли нѣкои Симеонови голѣмци, заедно съ Петровый братъ Ивана, който мѣслилъ да стане царь съ тѣхнѣ помощъ; нѣ гы изловили: Ивана затворили въ тъмницѣ, а другы-ты бунтовници прѣдали на страшнѣ смръть. Царь Петръ обадилъ на византийскыи царь за тѣхъ работѣ, и му прѣдалъ брата си като бунтовникъ.

Между това буна-та въ Българинѣ ся распро-странявала. Пѣ-старый сынъ Симеоновъ, Михаилъ, ся-раскалугерилъ, станѣлъ едно съ Българе-ты,